

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 758/2025
15.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца Привредно друштво за трговину на велико и мало и пружање услуга „Дуван“ а.д. Лесковац у стечају, чији је пуномоћник Саша Здравковић, адвокат у ..., против тужене 1. Друштво за производњу, трговину и услуге „Вик Инвест“ доо Ниш, чији је пуномоћник Стефан Богдановић, адвокат у ..., 2. Привредно друштво „Татена Trading“ доо Ниш у стечају, чији је пуномоћник Драган Вукић, адвокат у ..., 3. „ГУМАПРОМЕТ“ доо Лесковац, чији је пуномоћник Звонимир Станковић, адвокат у ... и 4. Република Србија, коју заступа Државно јавно правобранилштво, Одељење у Лесковцу, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2258/25 од 17.09.2025. године, у седници одржаној 15.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2258/25 од 17.09.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2258/25 од 17.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 315/2021 од 15.04.2025. године, исправљеном решењем истог суда П 315/2021 од 20.10.2025. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца према туженима да се утврди да је тужилац једини и искључиви носилац права приватне својине у уделу 1/1 на непокретној имовини у Лесковцу, коју чине земљиште и објекти наведени у ставу I изреке првостепене пресуде. У ставу II, одбачен је део тужбе да се наложи РГЗ СКН Лесковац да у Листу непокретности изврши промену уписа права приватне својине на означеним непокретностима у корист тужиоца, као недопуштен. У ставу III стављена је ван снаге привремена мера, одређена решењем тог суда П 606/2023 од 20.11.2023. године. У ставу IV обавезан је тужилац да туженима на име трошкова поступка исплати и то: првотуженом износ од 90.000,00 динара, друготуженом износ од 31.500,00 динара и четвртотуженом износ од 76.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2258/25 од 17.09.2025. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у

Лесковцу у ставу I и IV изреке. У ставу II одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, по основу одредбе члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Предмет тужбеног захтева о ком је одлучено одлукама нижестепених судова је утврђење права својине на непокретностима, у погледу којих је правноснажном пресудом Привредног суда у Лесковцу утврђено да је без правног дејства према стечајној маси тужиоца Уговор о регулисању међусобних односа, закључен између тужиоца и друготуженог дана 30.04.2010. године. Наведеним уговором тужилац је на друготуженог пренео право својине на предметним непокретностима. Истом пресудом друготужени је обавезан да у стечајну масу тужиоца врати непокретности пренете на основу побијеног уговора о регулисању међусобних односа. Становиште нижестепених судова је да утврђење да је наведени уговор о регулисању међусобних односа, без правног дејства према стечајној маси тужиоца, по тужби за побијање поднетој у складу са одредбом члана 130. Закона о стечају, нема за последицу поништај стеченог права својине друготуженог на означеним непокретностима. Наведеном правноснажном пресудом није утврђено да је тај уговор ништав већ да је без правног дејства према стечајној маси тужиоца. Како је друготужени као власник непокретности даље располагао непокретностима у корист првотуженог, тужилац је у овој парници могао захтевати од друготуженог да у стечајну масу уместо отуђених непокретности врати новчану противвредност предмета располагања као неосновано стечену имовинску корист, у складу са одредбом члана 130. став 1. Закона о стечају, а не утврђење права својине.

Имајући у виду предмет тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована примена материјалног права у побијаној пресуди, Врховни суд налази да не постоји потреба за новим тумачењем права, односно за разматрањем наведеног правног питања у интересу равноправности грађана. Побијана одлука другостепеног суда није у колизији са правноснажном пресудом Привредног суда у Лесковцу донетој у парници за побијање правног посла, којом је утврђено да је без правног дејства уговор закључен између тужиоца и друготуженог и којом је друготуженом наложено да непокретности пренете на основу тог уговора врати у стечајну масу тужиоца. Предмет побијања у складу са одредбом члана 130. Закона о стечају је пуноважан правни посао у погледу код се утврђује да је без дејства само према стечајној маси. Побијани правни посао није ништав. У случају успешног побијања не дира се у стечена права већ је противник побијања дужан да у стечајну масу, сагласно одредби члана 130. став 1. Закона, врати сву имовинску корист стечену на основу побијаног посла. Не постоји неуједначена судска пракса коју је потребно усагласити како то паушално наводи ревидент, не позивајући се на конкретне судске одлуке у којима је другачије одлучено.

Из наведених разлога, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 15.03.2021. године, а вредност предмета спора побијеног дела пресуде износи 10.000,00 динара.

Имајући у виду да вредност предмета спора не достиже захтевани ревизијски цензус за одлучивање, следи да је ревизија тужиоца недозвољена.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић